

VENO TAUFER

## *Drage brazgotine, II*

I

*Vek moj, zver moj*  
*Mandelštam*

skala noči ki je  
granitna spolzela  
skozi šivankino uho

zrno svetlobe ki ni  
potonilo  
na dno v mulj sanj

oltar in blišč o oltar  
ki se podira  
v ogledala podira v nevihtnih oblakih

veter jih brazgotini  
veter prenaša veter  
odnaša in prinaša veter

II

V VARŠAVI CHOPIN

sneg se tihotapi  
v tišino véje  
tišino v tišino  
poka led poka led

III

razneslo jo je  
kot pretrgano biserno ogrlico  
razneslo kot temo ko šine luč  
kot temo razneslo ko v lestence useka kratki stik  
razneslo kot vojaka granata raznese  
begunca na mejnem minskem polju  
razneslo kot možgane po steni  
kot množico ob atentatorjevem strelu  
kot oblak nenadno nad goro razneslo  
jo je ne eno  
nešteto kapelj  
da je lahko zrak  
zadihal zadišal

IV

ravnokar sem pojedel jabolko  
še mi prste lepi  
slastnost jutrišnjega vlaži jezik  
ta hip sočnosti beži v besedi  
in se ne vrne več nikoli



V

kaj sem  
    zares  
ko sem  
    nošen  
cefran  
    ko sem  
kosem  
    seme  
snežinke  
    čipke  
rose  
    kaj ko bežen  
ko sem  
    perut  
ali sluz  
    lusk  
ko sem  
    v sapah  
vdih  
    ali v mlakah  
ko sem  
    vzgib  
kako res  
    kosem  
črk  
    vaba  
ust



(Iz zbirke *Kosmi in druge kratke pesmi*, ki bo letos izšla pri Založbi Mladinska knjiga)